

2 Kor 4,1-18

- Az ÓSZ: „a lepel kora”.
 - o Mózes leple és a templomkárpit – ez Krisztusban tűnik el (3,15), ez „elvégeztetett”.
 - o Lepel az igehallgatók szívéen (3,15) – ez rajtunk múlik: akkor tűnik el, amikor a hallgató megtér Krisztushoz.
- A Krisztushoz hasonlóvá válás hogyan látszik?
 - o Nyíltság. „Lemondtunk a szégyen takargatásáról” / „Elvetjük a szégyenletes titkos bűnöket”. A „nem vagyok tökéletes, de akik felé szolgállok, azok felé igyekszem minél krisztusibbnak látszani” helyett: „nem vagyok tökéletes (él az óemberem), ezt nem titkolom, de nem önmagamot prédikálom, hanem Krisztust”.
 - o Nem azt kell látniuk, hogy milyen (bűnös) vagyok én, hanem azt, hogy milyen Krisztus. Én az Ő szolgálja vagyok, Ő alakít önmagához hasonlóvá (18) – „Krisztus-arcúvá”, amely arcon Isten dicsősége fénylik (3,18; 4,6).
 - o De ez az arc az az arc, amelyet összevázezett a töviskorona. Ehhez válik hasonlóvá a hívő ember. A hitetlen csak a megcsúfolást, a szenvedést és a halált látja ezen a Krisztus-arcon. Azt, hogy ez mégis dicsőséges (a kereszten is és a feltámadásában is), csak hittel lehet elfogadni – ez az a látás, amit „e világ istene megvakít”.
 - o Cserépedény: törékeny, de Isten megőrzi (ellentétpárok a 8–11. versben). Nyilvánvaló lesz, hogy nem a saját erőmmel menekülök meg / maradok hívő / termék gyümölcsöt, hanem Isten tart meg és gondoskodik a gyümölcscről.
 - o A saját életemnek (céljaimnak, gondolkodásomnak... de lehet, hogy az egészségemnek, testi életemnek is) meg kell semmisülnie, hogy látható legyen rajtam Jézusnak az élete – akin viszont az Atya „látszott” („aki engem látott, látta az Atyát”).
- 12. vers: bennünk a halálnak vagy az életnek kell munkálkodnia? Ha szolgálni akarjuk Őt, akkor mind a kettőnek. Hogy hogyan, azt Isten maga adja: azt is, hogy milyen nyomorúságokat kell vállalnunk (16. v: a külső ember megromlása), de azt is, hogy hogyan lesz ebből élet mások számára, és hogyan válok ezáltal Krisztushoz hasonlóvá (a belső ember megújulása).
 - o Nem minden hívőnél egyforma (ezért van a különbségtétel a 12. versben), de a „hitnek ugyanaz a lelke” van meg bennünk. Együtt fogunk feltámadni, az oda való eljutást szolgálja minden, még a nyomorúság is („minden értetek van”).
- 17. vers: a szenvedésünk azért szerez dicsőséget, mert a Krisztus szenvedéseiben való részesedés (Fil 3,10) – Krisztustól származik, nem a mi érdemünk; a dicsőség nem fizetségként vagy kárpótlásként érkezik.
- Ezt nem elég egyszer megérteni, nézni kell „a láthatatlanokra” – Krisztusra, és arra, ami az Ő szenvedésében láthatatlan. Meg kell újulnia bennem annak a hitnek, hogy Krisztus szenvedése valóban dicsőséget szerzett neki. Nemcsak a földön élő hívők dicsőítik ezért, hanem a mennyben is ezért dicsőítik (Jel 5,9).